

עפ"ת 48144/12/16 - מדינת ישראל נגד אהרון לוק

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני כבוד השופטת רחל ברקאי
עפ"ת 48144-12-16

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נדב אוחנה
אהרון לוק (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד ציון אמיר

המערערת
נגד
המשיב

פסק דין

בפני ערעור המדינה על גזר דין של בית המשפט לתעבורה באשדוד (כב' השופטת ליאת שמיר-הירש) בתיק פ"ל 2535-09-15 מיום 14.11.16, אשר הרשיעה את המשיב על פי הודאתו בעבירות של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961, רישיון נהיגה שפקע יותר מ-12 חודשים, לפי סעיף 10 א' לפקודה, רישיון רכב שפקע פחות מ-6 חודשים לפי סעיף 2 לפקודה ונהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2 א' לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל - 1970.

המשיב הורשע בכך שנהג ברכב וזאת על אף שביום 18.3.14 נפסל, בהעדרו, מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה על ידי בית המשפט לתעבורה באשקלון, לתקופה של 48 חודשים. דבר הפסילה הודע למשיב ביום 1.9.14. בנוסף, נהג המשיב ברכב על אף שנפסל בנוכחותו מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה על ידי בית המשפט לתעבורה באשדוד, ביום 7.9.14, לתקופה של 12 חודשים.

בית משפט קמא גזר על המשיב את העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך 3 חודשים בניכוי ימי מעצרו, קנס כספי בסך 800 ₪, פסילה בפועל ל-18 חודשים, פסילה על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים, מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים למשך 3 שנים וכן הופעל עונש מאסר מותנה של 3 חודשים אשר נקבע כי ירוצה בחופף למאסר בפועל שהוטל על המשיב.

הערעור מופנה כלפי קולת העונש שהוטל על המשיב בבית המשפט קמא ובפרט כנגד עונש המאסר שלגביו נטען כי היה מקום לקבוע מתחם ענישה גבוה יותר וכן להורות כי עונש המאסר ירוצה במצטבר לעונש המאסר המותנה שהופעל.

נטען כי מדובר בעבירות חמורות של נהיגה בכלי רכב כאשר מזה למעלה מעשור אין ברשותו של המשיב רישיון נהיגה בר תוקף וכי אין במורא הדין כדי להרתיע המשיב אשר חוזר ומבצע עבירות של נהיגה ברכב ללא רישיון.

מנגד טען ב"כ המשיב כי בית המשפט קמא איזן נכונה את כל השיקולים אשר באו בפניו בהינתן מתחם הענישה ומדיניות ענישה ראויה בעבירות מן הסוג בהן הורשע המשיב.

לטענתו בית המשפט נתן הדעת לנסיבותיו האישיות, כעולה מתסקיר שירות המבחן ועל אף המלצת שירות המבחן שלא להחמיר עם המשיב ולא לשלוח אותו למאסר בפועל עשה בית משפט קמא את האיזונים הנכונים ושלח אותו לתקופת מאסר בפועל מידתית ההולמת את נסיבות ביצוע העבירה כמו גם נסיבותיו האישיות, תוך הוספת רכיבי ענישה נוספים אשר כולם כאחד נותנים מענה ענישתי נכון ומאוזן בנסיבות העניין.

חזרתי והפכתי בטענות הצדדים וראיתי לנכון שלא להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא אשר עשה מלאכתו נאמנה ואיזן את כל השיקולים אשר באו בפניו.

אומנם, חטא המשיב בביצוע עבירות חמורות לכשעצמן המקבלות מימד מחמיר נוכח הרשעותיו הקודמות בעבירות דומות ואולם, משקל רב ומשמעותי ניתן להודאתו של המשיב, הבעת החרטה ונסיבותיו האישיות כמו גם משך תקופת מעצרו הבית בה שהה.

בהינתן האמור, ובהינתן מתחם הענישה הראוי שבתוכו הפעיל בית המשפט קמא את שיקול דעתו, אני סבורה כי לא נפלה כל שגגה מפי בית משפט קמא, אשר קבע מתחם ענישה שעומד במבחן הסבירות בביצוע עבירות מסוג העבירות אותן ביצע המשיב, התחשב בעובדה כי לא נגרמה תוצאת נזק לצד ביצוע העבירות, כמו גם נתן הדעת לנסיבותיו האישיות, למדיניות הענישה ומצא לנכון לתת אופק שיקומי למשיב על דרך של ענישה מוחשית ולצידה רכיב התראה של ענישה הצופה פני העתיד.

אי הפעלת המאסר המותנה במצטבר לעונש המאסר נעשתה בהינתן נסיבותיו האישיות של המשיב.

יש להניח כי הפעם השכיל להבין חומרת מעשיו ויש אך לקוות כי למד לקחו.

לאור כל האמור לעיל, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ב שבט תשע"ז, 08 פברואר 2017, במעמד הצדדים.